

Arrest

nr. 131 037 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine te zijn, afkomstig uit Quba, Azerbeidzjan. U bent gehuwd met M. S. (...) (OV (...)). U verliet Azerbeidzjan samen met uw echtgenoot op 24 november 2011. Jullie vroegen asiel aan in België op 30 november 2011. Inzake jullie asielaanvragen nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 20 september 2012. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest bevestigd op 8 februari 2013. Jullie verlieten het land niet en vroegen een tweede maal asiel aan op 5 juni 2013. U baseerde uw eerste asielaanvraag op de asielmotieven van uw echtgenoot. Deze verklaarde toen dat jullie Azerbeidzjan hadden verlaten nadat hij problemen had gekend met de autoriteiten die op

zoek waren naar zijn zus. Daarnaast vreesde hij dat de autoriteiten het feit dat de directeur van Khayal, de televisiezender waarvoor hij had gewerkt, samen met anderen een video van een beledigende toespraak van de gouverneur van Quba, Rauf Habibov, op Youtube had geplaatst zouden aangrijpen om hem te viseren. U baseert ook uw huidige asielaanvraag op de asielmotieven van uw man. Uw man vertelde u zeer weinig over zijn problemen maar volgens hem had hij problemen omwille van zijn activiteiten voor Khayal, de televisiezender waar hij werkte. Een groep waarover hij de leiding had, had een toespraak van de gouverneur van Quba gefilmd waarin deze beledigende uitspraken had gedaan. Opnames hiervan waren later op internet verschenen, waarna er rellen waren uitgebroken in Quba. Later zijn verschillende personen, waaronder medewerkers van Khayal, vervolgd door de autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. (CGVS dd. 18/09/2013, p.3-4) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien en de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw huidige asielaanvraag grotendeels baseert op de rol die u zou hebben gespeeld in de zaak rond gouverneur Habibov en de gebeurtenissen in Quba in maart 2012. Eind februari 2011 verschenen er videofragmenten van een toespraak van Rauf Habibov op Youtube. Tijdens deze toespraak, gehouden op 22 november 2011, had hij de inwoners van Quba beledigd. Na het verschijnen van de videofragmenten waren er op 1 maart 2012 rellen uitgebroken in de stad. Hierna werden een aantal personen, waaronder de directeur en hoofdredacteur van Khayal, de tv-zender waarvoor u had gewerkt, gerechtelijk vervolgd. U vreest tevens vervolging door de autoriteiten omdat u op 22 november 2011 verantwoordelijk was geweest voor de opname van de toespraak en achteraf meermaals had geweigerd deze opnames te overhandigen aan de autoriteiten. (CGVS II.1 d.d.18/09/2013, p.7-9; CGVS II.2 d.d.19/02/2014, p.9) Wat betreft de problemen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde – u verklaarde toen problemen te hebben gekend met de autoriteiten omwille van uw zus – verklaarde u in het kader van uw huidige aanvraag dat deze problemen werkelijk gebeurd zijn en dat zij nog steeds actueel zijn. (CGVS II.1, p.12)

Betreffende de door u verklaarde problemen omwille van uw zus, dient erop te worden gewezen dat deze reeds beoordeeld werden in het kader van uw vorige asielaanvraag, dewelke door mij op 20 september 2012 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er (onder andere) geen geloof gehecht kon worden aan deze voormelde problemen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest bevestigd op 8 februari 2013. U ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om met betrekking tot de in het kader van de eerste asielpcedure aangehaalde problemen enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt in de waarachtigheid van de door u vermelde problemen omwille van uw zus (CGVS II.1, p.12), dewelke eerder als niet geloofwaardig werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de beoordeling van deze problemen in het kader van uw vorige asielpcedure incorrect was en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu kom ik tot de conclusie dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt met betrekking tot de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw zus.

U stelde louter dat deze problemen waar zijn en nog steeds actueel zijn. (CGVS II.1, p.12) U bracht evenwel geen elementen aan die deze bewering staven. U verwees naar het onderzoek dat het Rode Kruis voert en stelde dat deze organisatie weet dat uw zus een probleem had. (CGVS II.1, p.12) Dit laatste is echter een blote bewering die u niet op objectieve wijze staakt. (zie ook infra) Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U legde in dit verband wel twee opsporingsverzoeken neer (voor het terugvinden van uw zus) van u gericht aan de dienst Tracing van het Rode Kruis. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit

document werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen, zodat de waarachtigheid van de inhoud ervan (o.a. waar zij melding maken van problemen die u zelf zou hebben gekend) niet objectief vast staat. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat het niet de rol is van de dienst Tracing van het Rode Kruis om de problemen van u en/of uw zus te verifiëren, maar wel om een persoon met wie het contact is verbroken, terug te vinden. U legt geen document neer waaruit het resultaat van deze opsporing door het Rode Kruis blijkt. Deze documenten zijn dan ook geenszins afdoende om de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen omwille van uw zus te herstellen.

Wat betreft de door u voorgehouden problemen omwille van uw rol in de zaak rond gouverneur Habibov, kom ik eveneens tot de conclusie dat in deze er in uw hoofde niet gesproken kan worden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Kernelement hierin is het feit dat u op 22 november 2011 de leiding had over de cameraploeg die de opnames maakte van de controversiële speech van Rauf Habibov. In deze hoedanigheid zou u direct na het maken van de opnames al onder druk zijn gezet door medewerkers van de autoriteiten om deze af te geven. Deze druk zou aangehouden hebben tot op de dag van uw vertrek uit Azerbeidzjan. (CGVS II.2, p.10-12) U gaf zelfs aan dat u in de periode tot uw vertrek (van 22 tot 24 november) de enige was van 2 de tv-zender die onder druk gezet werd omdat u verantwoordelijk was geweest voor de opname. (CGVS II.2, p.13)

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten en de door u verklaarde vrees wordt evenwel ernstig ondermijnd door de vaststelling van twee ernstige discrepanties tussen uw verklaringen afgelegd in het kader van uw vorige en uw huidige asielprocedure.

Zo maakte u in het kader van uw eerste asielaanvraag noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal, noch in uw beroepschrift tegen mijn beslissing enige melding van cruciale feiten waarop u zich heden baseert – i.e. het feit dat u verantwoordelijk zou zijn geweest voor de opname van de toespraak en later onder druk zou zijn gezet om de opnames af te geven. Voor het Commissariaat-generaal verwees u toen wel naar de problemen die Vugar Gonagov had gekend sinds maart 2012 omdat er een video op internet was verschenen over de toespraak van Rauf Habibov. U stelde dat u eveneens hierdoor problemen zou krijgen indien u terug diende te keren. Toen u gevraagd werd om dit uit te leggen, verwees u naar het feit dat u een hoge functie had bij Khayal maar dat u er ontslag had moeten nemen in september 2011. Toen u even later nogmaals werd gevraagd waarom u problemen zou kennen bij een eventuele terugkeer, stelde u dat u er gewerkt had tot september 2011 en als medewerker ook problemen riskeerde. (CGVS I, p.3) Toen u later gevraagd werd waarom u problemen zou kennen omwille van de gebeurtenissen in Quba (i.e. de rellen die volgden op de verspreiding van de opnames) stelde u wederom enkel dat dit was omdat u bij Khayal had gewerkt. Daarbij bevestigde u nogmaals dat u niets te maken had met de zaak. (CGVS I, p.3-4) Op geen enkel moment verwees u naar uw taak op 22 november 2011 of de druk die men had uitgeoefend op u om de opnames in handen te krijgen. Nochtans dient uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw huidige asielprocedure afgeleid te worden dat deze druk – en meer bepaald het telefoontje van de adjunct-politiefchef op 24 november die u opriep naar de politie en aanmaande de opnames mee te brengen – de directe aanleiding was van uw haastige vertrek uit Azerbeidzjan. (CGVS II.1, p.8; CGVS II.2, p.12) Geconfronteerd met uw verklaring dat u niets te maken had met de zaak, stelde u dat u dit inderdaad had gezegd, maar dat u wél had gezegd dat u gevraagd werd de opnames van de speech te maken. (CGVS II.1, p.11) Van dit laatste is er evenwel geen weerslag in het gehoorverslag. Wat er ook van zij, dit verklaart nog steeds niet waarom u van de problemen die u zou hebben ondervonden door het maken van de opnames evenmin melding hebt gemaakt. Gevraagd naar de reden hiervoor, stelde u dat u er wel over had gesproken maar dat het gehoor vooral gericht was op de problemen van uw zus. U zou wel hebben gezegd dat u problemen had omwille van uw job als journalist. (CGVS II.1, p.12) Zoals hierboven vermeld, had u inderdaad verklaard problemen te vrezen omwille van uw werk voor Khayal. Echter, op geen enkel moment maakte u melding van de concrete feiten waarop u zich baseert voor uw huidige aanvraag - zoals het feit dat u verantwoordelijk zou zijn geweest voor de opnames van de toespraak en later onder druk zou zijn gezet om deze opnames af te geven. Zelfs indien het gehoor vooral handelde over de problemen van uw zus, hebt u, zoals eerder reeds aangetoond, wel degelijk de kans gehad om deze concrete feiten te vermelden. Daarnaast werd u ook op het einde van het gehoor nog gevraagd of u iets wilde toevoegen. (CGVS I, p.11) Bovendien dient tevens te worden gewezen dat er in het beroepschrift geen enkele kritiek werd geleverd op (het verloop van) het gehoor op het Commissariaat-generaal, noch melding werd gemaakt van eventuele relevante feiten die niet aan bod waren gekomen. Dat u deze feiten niet zou vermelden tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag (en evenmin voor de Dienst Vreemdelingenzaken of in uw beroepschrift) terwijl u hiertoe meermaals de gelegenheid hebt gekregen is geenszins geloofwaardig te noemen indien deze feiten werkelijk aanleiding zouden hebben gegeven in uw hoofde tot een gegronde vrees voor vervolging, te meer daar op dat moment Vugar

Gonagov (en anderen) opgesloten waren door de autoriteiten en u daar van op de hoogte was (CGVS I, p.3-4).

Ten tweede had u in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaard dat u reeds in september 2011 ontslag had moeten nemen bij de tv-zender Khayal. (CGVS I d.d.05/09/2012, p.3) In het beroepschrift naar aanleiding van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat vermeld dat u in september 2011 onder druk van de politie ontslagen werd bij Khayal. Dit is echter op geen enkele manier te rijmen met uw verklaring als zou u in november 2011 als werknemer van Khayal nog verantwoordelijk zijn geweest voor de opname van de speech van Rauf Habibov. Indien u werkelijk nog voor Khayal actief zou zijn geweest in november 2011, rijst de vraag waarom u in het kader van uw eerste asielaanvraag foutieve verklaringen ter zake zou afleggen. Als u werkelijk vervolging zou vrezen omwille van uw handelingen op 22 november 2011 en in de dagen erna, en dit asielmotief volgens uw huidige verklaringen ook al had willen aanbrengen in het kader van uw eerste asielaanvraag – hetgeen door het verloop van het gehoor niet gelukt zou zijn volgens u (supra) – kan verwacht worden dat uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielprocedure gelijklopend zouden zijn met deze afgelegd in het kader van uw huidige procedure. De vaststelling van de bovenvermelde discrepantie ondermijnt verder de door u aangehaalde feiten en vormt een verdere tegenindicatie voor de door u verklaarde vrees.

In het door u neergelegde personeelsdossier (stuk 9a) staat als einddatum van uw tewerkstelling "25/09/2012". Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat er ogenschijnlijk geknoeid werd met dag- en jaaraanduiding. Gelet op de ernst van de eerder vastgestelde inconsistentie aangaande uw vermeende ontslag bij Khayal, kan er bijgevolg niet meer aangenomen worden dat u werkelijk officieel zou hebben gewerkt bij Khayal tot september 2012. Tevens rijst de vraag waarom men uitgerekend deze datum zou kiezen als datum van beëindiging van uw tewerkstelling, terwijl u reeds eind november 2011 Azerbeidzjan had verlaten. Uit uw arbeidscontract (stuk 9b) blijkt dat u als adjunct-uitvoerend directeur en reclamemanager bij Khayal werd aangenomen door Vugar Gonagov op 21 januari 2011. Uit uw arbeidscontract (stuk 9b) blijkt dat u als adjunct-uitvoerend directeur en reclamemanager bij Khayal werd aangenomen door Vugar Gonagov op 21 januari 2011. Er blijkt evenwel niet uit tot wanneer u deze functies zou hebben bekleed. Algemeen kan bovendien gesteld worden dat documenten slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, maar onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. De voormelde documenten zijn dan ook onvoldoende om de inconsistentie inzake uw tewerkstelling te herstellen.

Verder werd er na het laatste gehoor een ernstige inconsistentie vastgesteld tussen de brief van advocaat Mieke Van Laer d.d.14/05/2013, dewelke is gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag, en uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal. De brief bevat een overzicht van de nieuwe elementen die u aanbrengt. Deze worden beoordeeld in onderhavige beslissing. Hierbij dient opgemerkt te worden dat luidens deze brief u zou zijn gevlucht uit Azerbeidzjan "nadat Khayal besloten had de bewuste beelden te verspreiden". Dit is evenwel inconsistent met uw eigen verklaringen. Gevraagd of u voor het plaatsen van de video op internet al op de hoogte was dat dit zou gebeuren, antwoordde u ontkennend. (CGVS II.1, p.9) U gaf verder ook aan dat de verspreiding van de opnames niet besproken werd tijdens de vergadering van medewerkers van Khayal die plaatsvond op dezelfde dag dat zij werden gemaakt. Vugar Gonagov zou toen enkel in algemene termen hebben gezegd dat deze informatie niet geheim gehouden kon worden. (CGVS II.2, p.10, 11) Deze inconsistentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen aangaande de evolutie van de door u verklaarde problemen in de periode na uw vertrek uit Azerbeidzjan op verschillende punten uiterst vaag waren. Ten eerst bleek u niet te weten of uw naam was genoemd in het kader van het gerechtelijk onderzoek tegen uw collega's bij Khayal naar aanleiding van de rellen in Quba. (CGVS II.1, p.10) Voorts verklaarde u dat de politie u officieus opspoot via informanten. U zou dit hebben vernomen via een kennis in Azerbeidzjan. Uit uw verklaringen blijkt dat deze kennis de enige persoon is met wie u contact had in Azerbeidzjan, en dat uw laatste contact met hem al dateert van 2012; een laatste poging in 2013 mislukte. (CGVS II.2, p.3, 4-5) Hieruit dient afgeleid te worden dat u sindsdien niet over concrete informatie zou beschikken over de (vermeende) inspanningen van de autoriteiten om u op te sporen. Ten slotte bleek u evenmin te weten of andere medewerkers van Khayal na uw vertrek uit het land onder druk zouden zijn gezet om de bewuste opnames te overhandigen aan de autoriteiten. (CGVS II.2, p.12-13) Dit laatste is op zichzelf reeds hoogst opmerkelijk te noemen daar in de door u neergelegde brief van Reporters zonder Grenzen uitdrukkelijk vermeld staat dat medewerkers van Khayal uiteindelijk gezwicht zijn onder de druk en de opnames vernietigd hebben. Dit zou hen bovendien bevestigd zijn door uw collega's. Een dergelijke onwetendheid over zaken die concrete aanwijzingen zouden kunnen bieden voor de evolutie van uw problemen na uw vertrek uit uw land van

herkomst en de actualiteit ervan, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Inzake de bezoeken aan uw familie, waarvan u zou hebben vernomen via uw kennis, gaf aan dat u sinds een laatste contact in oktober 2012 niet meer had gesproken met uw kennis via Skype omwille van een technisch probleem (het videogesprek werd onderbroken en later waren er geluidsproblemen). (CGVS II.2, p.5) Dit kan echter niet volstaan als verschoning voor uw gebrek aan kennis over actualiteit van deze bezoeken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw kennis u in oktober 2012 en maart 2013 nog wel een geschreven bericht via Skype verstuurde. (CGVS II.2, p.5) Gevraagd waarom het niet meer mogelijk was om via dergelijke geschreven berichten te communiceren, stelde u dat u geen toegang meer had tot internet nadien. (CGVS II.2, p.5) Dit is evenwel geen afdoende verklaring. Vooreerst dient te worden gewezen op uw verklaring dat er terug internettoegang was in het opvangcentrum waar u verbleef sinds eind januari 2014. Dit betekent dat u op het moment van het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal reeds enkele weken de tijd had gehad om te trachten terug contact op te nemen met uw kennis. Tot op dat moment had u hier evenwel geen pogingen toe ondernomen. (CGVS II.2, p.5) Daarenboven bleek tijdens dit laatste gehoor dat u beschikt over een eigen laptop. (CGVS II.2, p.5) Gezien u in een open opvangcentrum verblijft en zich bijgevolg vrij kan verplaatsen, kan aangenomen worden dat u, via publieke internettoegang of met de hulp van derden, ook buiten het opvangcentrum toegang zou kunnen hebben tot het internet. Er kan dan ook niet besloten worden dat u afdoende pogingen hebt ondernomen om op de hoogte te blijven van eventuele bezoeken aan uw familie waarbij er naar u gevraagd wordt. Aangezien actuele informatie hierover een belangrijk inzicht kan geven in de actualiteit van de door u verklaarde vervolging – de autoriteiten zouden u enkel officieus zoeken via informanten die naar u vragen (CGVS II.2, p.2-3) –, valt uw houding niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Gevraagd naar de reden(en) voor uw onwetendheid over eventuele druk die andere medewerkers van Khayal zouden hebben ondervonden na uw vertrek uit het land, stelde u in eerste instantie dat in het opvangcentrum de omstandigheden er niet naar waren en u bezig was met uw asielaanvraag. (CGVS II.2, p.13) Vooreerst dient te worden gewezen op uw verklaring dat u internettoegang had tot februari 2013 (CGVS II.2, p.14) en tot dat moment contact had onderhouden via Skype met een kennis (supra). Ook beschikt u over een eigen laptop. (supra) Bovendien bent u hoogopgeleid en hebt u een belangrijke functie bekleed bij een televisiestation. Er kan dan ook besloten worden dat u de kennis, de technische mogelijkheden en mogelijke contactpersonen had. Dat u bezig was met uw asielaanvraag is bovendien geen afdoende reden om u niet te informeren naar het vervolg van uw problemen na uw aankomst in België. In tegendeel, indien u werkelijk een gegronde vrees had omwille van uw activiteiten voor Khayal en uw rol in het maken van de opnames van de toespraak van gouverneur Habibov en u werkelijk begaan was met uw asielaanvraag, mag verwacht worden dat u minstens pogingen zou ondernemen na uw aankomst in België om (actuele) informatie over het vervolg van deze zaak te bekomen. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit geen afdoende reden was aangezien het hier een cruciaal element van uw relaas betreft, vroeg u zich af aan wie u dit moest vragen en verwees naar de opsluiting van enkele collega's. (CGVS II.2, p.13) Dit is geenszins afdoende als verschoningsgrond. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat deze collega's – van de personen die u noemde die betrokken raakten bij de zaak rond Rauf Habibov waren Vugar Gonagov, Zaur Guliyev, Zaur Mustafayev (uw cameraman) en Mukhtar Alekperov (een technicus) medewerkers van Khayal (CGVS II.2, p.15, 16) – pas in de problemen kwamen nadat de video's geplaatst werden op internet en na de rellen in Quba, feiten die respectievelijk gebeurden eind februari en begin maart 2012. (CGVS II.1, p.9-10; CGVS II.2, p.6-, 7, 8, 13) Bijgevolg had u reeds voordien voldoende tijd gehad om u over het vervolg van uw problemen te informeren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat niet alle collega's aangehouden bleven. De zaak van uw cameraman zou geklasseerd zijn (CGVS II.2, p.16) en Vugar Gonagov en Zaur Guliyev kregen uiteindelijk (in 2013) een voorwaardelijke straf (CGVS II.1, p.10). Gonagov werd bovendien later nog geïnterviewd door een journalist die u kent. (CGVS II.1, p.5) U stelde verder niet te weten tot wie u zich zou kunnen richten vanuit België. (CGVS II.2, p.13) Dit overtuigt evenmin. Van een persoon met uw opleidingsniveau en functie bij een televisiezender kan aangenomen worden dat hij de mogelijkheden en verschillende potentiële contactpersonen heeft. Met deze vaststelling geconfronteerd, stelde u dat u geen internettoegang had en niet wist wat u moest vragen. Geen van beide redenen zijn een afdoende verschoningsgrond. Op uw toegang tot het internet werd eerder reeds ingegaan. Dat u niet zou weten wat u uw contactpersonen zou moeten vragen, getuigt geenszins van een reële interesse in het vervolg van de problematiek waarvoor u het land was ontvlucht. Zo had u zich verder kunnen informeren naar de druk die eventueel zou zijn uitgeoefend op andere mensen bij Khayal om de opnames alsnog af te geven, de vraag of uw naam genoemd was in het gerechtelijk onderzoek, en eventuele andere aanwijzingen die uw collega's zouden hebben dat de autoriteiten u ook na uw vertrek viseerden. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de eerder vastgestelde onwetendheid de door u verklaarde vrees verder ondermijnt.

U legde een videofragment neer waarin Vugar Gonagov over u spreekt. Meer bepaald bevestigt hij dat hij u heeft aangenomen als adjunct-directeur en reclamemanager; dat u verantwoordelijk was voor een team cameramensen die opnames hebben gemaakt van de speech van Rauf Habibov op 22 november 2011; en dat u daarom problemen hebt gekend. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds verklaard hebt dat u "close" was met Vugar Gonagov. (CGVS I, p.4) De bewijswaarde van de verklaring van een persoon met wie u hechte banden had is relatief, te meer daar u ook de persoon die hem interviewt, Etibar Rustamov, kent (CGVS II.1, p.5). Opmerkelijk hierbij is dat Reporters zonder Grenzen, in wier opdracht de getuigenis zou zijn gemaakt volgens u (CGVS II.1, p.5) niet kon bevestigen beroep te hebben gedaan hebben op mr. Rustamov. (zie antwoord mr. J. Bihl, infra) Voorts dient opgemerkt te worden dat hij niet specificeert welke problemen u concreet zou hebben gekend in Azerbeidzjan. Bovendien werpt deze getuigenis geen licht op de vaststellingen die eerder gedaan werden met betrekking tot de door u verklaarde vrees voor vervolging, noch biedt zij een antwoord op de vraag waarom u in het kader van uw eerste asielaanvraag foutieve verklaringen zou hebben afgelegd over de periode dat u bij Khayal hebt gewerkt.

Daarnaast presenteerde u een brief van Reporters zonder Grenzen. In deze brief wordt het volgende gesteld: u zou vanaf januari 2011 tot uw vertrek uit Azerbeidzjan voor Khayal hebben gewerkt; zou de functies van manager reclame en adjunct-uitvoerend directeur bekleed hebben; zou toegezien hebben op de opname van de speech van Rauf Habibov op 22 november 2011; en zou in de dagen erna onder druk gezet zijn door de lokale administratie om de opnames te overhandigen en eventuele kopieën te vernietigen maar hier niet op ingegaan zijn. Voorts beschrijven zij de problemen die andere medewerkers van Khayal hebben gekend na de verspreiding van de opnames van de toespraak en de algemene situatie voor journalisten in Azerbeidzjan. De organisatie besluit dat, gezien uw centrale rol in de affaire, de vervolging van andere betrokken personen en de werking van de Azerbeidzjaanse justitie, u bij een eventuele terugkeer naar Azerbeidzjan een groot risico loopt om het slachtoffer van mishandeling te worden. De moeilijke situatie van journalisten en de problemen die bepaalde medewerkers van Khayal hebben gekend, worden door mij niet in twijfel getrokken. Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, heeft contact opgenomen met de auteur van de brief om een aantal verduidelijkingen te bekomen. Het antwoord werd toegevoegd aan het administratief dossier. Mr. Johann Bihl stelde dat zij snel vastgesteld hadden dat u effectief voor Khayal gewerkt had. Dat u voor Khayal hebt gewerkt, wordt door mij niet betwist. Echter, zoals eerder reeds aangehaald, kom ik op basis van de elementen in het administratief dossier tot de conclusie dat niet eenduidig vaststaat dat u er tot november 2011 hebt gewerkt. Integendeel, er zijn verschillende indicaties dat u toen niet meer werkzaam was bij Khayal (supra). Waar Reporters zonder Grenzen een zeer grote waarde hecht aan de getuigenis van Vugar Gonagov om tot de conclusie te komen dat u inderdaad betrokken was bij de opnames van de toespraak, ben ik van mening dat er vraagtekens geplaatst dienen te worden bij de objectieve bewijswaarde van deze getuigenis – u legde deze getuigenis ook zelf neer in de vorm van een videofragment (supra). Bovendien dient dit ook gezien te worden in het geheel van de (andere, zwaarwegende) vaststellingen die door mij gedaan werden. Het is dit geheel dat mij tot het besluit doet komen dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld. Het feit dat een niet-gouvernementele organisatie, wiens taak niet het beoordelen van asielaanvragen is, tot een andere conclusie komt, doet hieraan geen afbreuk.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw militair boekje bevat gegevens betreffende uw identiteit en legerdienst die door mij niet in twijfel getrokken worden. Dit laatste geldt tevens voor de diploma's van u en uw echtgenote, dewelke jullie academische carrières staven. De geboorteakte van uw dochter bevat enkel gegevens betreffende haar identiteit en haar verwantschap met u, zaken die evenmin door mij in twijfel getrokken worden. Uw geboorteakte bevat eveneens louter identiteitsgegevens. Uw persoonlijk dossier van de personeelsdienst van Khayal (stuk 9a) werd net als uw arbeidscontract (stuk 9b) reeds besproken. Voor beide stukken dient nog opgemerkt te worden dat er niet op objectieve wijze uit blijkt dat u problemen zou hebben gekend omwille van uw werk voor Khayal. Het personeelsdossier bevat verder persoonsgegevens en gegevens over uw opleiding, gezin, dienstplicht en werk bij Khayal. De persoonsgegevens en het feit dat u bij Khayal hebt gewerkt worden door mij niet betwist. Uit de videofragmenten van de toespraak van Rauf Habibov blijkt niet dat u verantwoordelijk was voor de opname ervan, noch dat u hierdoor later problemen zou hebben gekend. Het videofragment aangaande de praktijken van Rauf Habibov bevat evenmin aanwijzingen van de problemen die u beweert te hebben gekend. De door u voorgelegde foto's betreffende de rechtszaak rond de rellen in Quba – waarop onder andere Vugar Gonagov en Zaur Guliyev te zien zijn terwijl ze begeleid worden door politieagenten – en foto's waarop u afgebeeld staat met enkele van de beklaagden en Islam Aslanov - die volgens u niet vervolgd werd door de rechtbank maar wel een waarschuwing kreeg van de politie (CGVS II.2, p.7) – toont enkel aan dat u banden had met enkele van de beklaagden. Welke deze banden precies waren blijkt evenwel niet uit de foto's. Er blijkt evenmin uit dat u problemen met de

autoriteiten gekend hebt of zou kennen bij een eventuele terugkeer. De gerechtelijke vervolging van Vugar Gonagov, Zaur Guliyev en anderen omwille van de verspreiding van de opname van de toespraak van Rauf Habibov die leidde tot de rellen in Quba, wordt door mij niet betwist. De informatie van Reporters zonder Grenzen, die als bijlage bij hun brief d.d.10/06/2013 werd gevoegd (stuk 11), betreft de problemen van de personen betrokken bij de zaak rond Rauf Habibov en de rellen in Quba, alsook de (hiervan losstaande) vervolging van de journalisten Hilal Mammedov en Avaz Zeynalli. Aangaande de zaak rond Rauf Habibov en de rellen in Quba, blijkt uit deze informatie dat de autoriteiten Vugar Gonagov, Zaur Guliyev, Jamil Mammadli, Zaur Mustafayev arresteerden in de nasleep van de rellen. De twee laatsten werden niet veel later vrijgelaten zonder in beschuldiging te zijn gesteld. Gonagov en Guliyev werden wel vervolgd door de autoriteiten. De vervolging van beiden wordt door mij niet betwist. Uit deze informatie blijkt evenwel nergens dat u persoonlijk gevisieerd zou zijn, of zou worden door de autoriteiten. Zo wordt nergens melding gemaakt van uw naam, noch van de specifieke feiten die u zelf zou hebben meegemaakt. Wel wordt er in algemene zin gesteld dat er meerdere journalisten geslagen werden door de politie in de marge van de rellen (in Quba), maar dit komt niet overeen met wat u verklaart te hebben meegemaakt. Wat betreft de algemene informatie die u zelf hebt aangebracht, dient vastgesteld te worden dat deze evenmin de problemen die u zelf gekend zou hebben, staft. Deze informatie handelt over de algemene situatie in Azerbeidzjan voor journalisten, bloggers en mensenrechtenverdedigers, waarbij concrete gevallen worden aangehaald van vervolgte personen. Hieronder bevinden zich ook Vugar Gonagov en Zaur Guliyev. Hun vervolging en de algemene situatie worden door mij niet betwist maar wederom dient vastgesteld te worden dat uw naam, noch de vermeende problemen die u zelf zou hebben meegemaakt, worden vermeld."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, M. S., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 155 179. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 16 mei 2014.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 131 036 van 8 oktober 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M. S. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij is als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij komt daarbij terug op het verloop van het interview naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en betwist dat er een discrepantie zouden zijn tussen zijn eerste en tweede asielaanvraag. Verder wijst hij er op dat er vertaald werd van het Azeri naar het Frans, waardoor de Nederlandstalige dossierbehandelaar mogelijk zaken verkeerd heeft begrepen.

Hij voert ook aan dat hij niet zeker is van wat er al dan niet gezegd is tijdens het gehoor, mogelijk werd niet alles genoteerd en moet hem het voordeel van de twijfel worden toegekend.

De tweede discrepantie betwist verzoeker evenzeer, met betrekking tot het tijdstip waarop hij bij Khayal Tv ophield met werken. Hij voert aan dat hij een tijdje afwezig moest blijven zodat aan de autoriteiten kon worden gemeld dat hij ontslagen was en dat hij daarna na een tijdje terug begon te werken. Dit toont hij aan door er op te wijzen dat hij zijn perskaart nooit moest inleveren. Hij legt een geheugenkaart neer met twee programma's die vertoond werden op Khayal en waarop de aftiteling te zien is dat verzoeker de projectleider was.

Hij voert nog aan dat geen enkel document besproken wordt waaruit zijn tewerkstelling bij Khayal Tv blijkt. Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat werd geknoeid, betwist verzoeker dit en

voert hij aan dat dit soort documenten in Azerbeidjan nog steeds met de hand worden opgemaakt, waardoor schrijffouten en verbeteringen kunnen voorkomen.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat deze datum van beëindiging van zijn tewerkstelling zich situeert op een ogenblik dat verzoeker Azerbeidjan reeds had verlaten, werd verzoekers personeelsdossier op verzoeker van de autoriteiten officieel afgesloten omdat hij intussen niet meer in het land was.

Hij bespreekt verder de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker legt verder nog de volgende stukken neer bij zijn verzoekschrift:

- uittreksels uit de nota's van zijn advocaat;
- een geheugenkaart met fragmenten van Dialog en Gun Aydin met vertaling van de aftiteling;
- voorpagina van de Russische sociale netwerksite Odnoklassnik;
- een uittreksel van een Facebook-gesprek met Vugar Gonagov;

Met een schrijven van 13 augustus 2014 legt verzoeker nog vertalingen neer van dit Facebook-gesprek en van de woorden van de aftiteling.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn asielaanvraag deels steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag aanvoerde. In 's Raads arrest nr. 96 715 van 8 februari 2013 werd ten aanzien van verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld:

“2.6. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties vast tussen de verklaringen van verzoeker en van zijn echtgenote met betrekking tot de incidenten met de politie.

In zijn verzoekschrift wijt verzoeker deze tegenstrijdigheden aan het feit “dat het interview op het CGVS heel snel verliep – en dit nog het meest bij verzoekers echtgenote – en hij thans bij lezing van het gehoorverslag dient vast te stellen dat een heleboel zaken niet werden genoteerd zoals hij en zijn echtgenote verklaard hebben”; verzoeker voegt hier nog aan toe “dat ook de vragen zoals die genoteerd zijn in de gehoorverslagen allesbehalve duidelijk zijn”.

De Raad wijst erop dat het verzoeker vrijstaat te bewijzen dat wat hij verteld heeft bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal door de commissaris-generaal verkeerd werd weergegeven. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te beweren dat wat werd weergegeven niet overeenstemt met zijn verklaringen. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal die het verhoor afnam, heeft er geen enkel persoonlijk belang bij om de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat dan ook het vermoeden dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Met zijn loutere beweringen toont verzoeker niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist gehoor.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het voor hem en zijn echtgenote “soms moeilijk is om alle gebeurtenissen correct te situeren in de tijd, dit omdat de politie zodanig veel is gekomen, én dit uiteraard de nodige stress met zich meebracht”, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn asielrelaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan; de Raad benadrukt dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, maar wijst erop dat de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoeker en zijn echtgenote, ondanks de traumatische ervaring, aldus bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Dat verzoeker en zijn echtgenote soms wel exacte data konden opgeven omdat “de politie vaak op feestdagen langskwam”, doet geen afbreuk aan de vastgestelde incoherenties in de bestreden beslissing.

De door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind en keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De commissaris-generaal stelde tevens vast in zijn beslissing dat verzoeker onvoldoende pogingen ondernomen heeft om zijn probleemsituatie aan te kaarten of er meer informatie over te bekomen:

“Verder blijkt uit uw verklaringen (vragenlijst DVZ p. 3; CGVS p. 5, 8-10) dat u geen weet heeft waarom de politie sinds 2003 uw zus zoekt, u weet enkel dat er een gerechtelijk onderzoek lopende is en dat er een opsporingsbericht voor haar is verspreid.

U zag dit opsporingsbericht hangen in het politiebureau en ook op de lokale televisie werd eind 2010 vermeld dat uw zus gezocht werd door de politie. Uw zus wordt gezocht o.b.v. artikel 221 van de strafwet, hetgeen een daad van hooliganisme inhoudt, de rest van het opsporingsbericht heeft u niet kunnen lezen.

U informeerde zich bij een advocaat maar die vertelde dat hij enkel kon optreden indien er een rechtszaak tegen u werd aangespannen en aldus in deze fase van het onderzoek niet meer informatie betreffende uw zus kon bekomen.

Verder stelt u dat een privé-persoon zich niet kan wenden tot een mensenrechtenorganisatie, dat de ombudsman een marionet van de overheid is, en dat het nutteloos is om te proberen een klacht in te dienen tegen de politie of beroep te doen op het parket.

Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat burgers in Azerbeidzjan zich met klachten kunnen wenden tot diverse overheidsinstanties (o.a. de politie, de prokuratura, de rechter, de ombudsman, het Constitutioneel Hof, het ministerie van Justitie).

Als de betrokkene van mening is dat de politie in gebreke blijft kan hierover een klacht worden ingediend bij een hogere instantie binnen het politieapparaat, of bij de Openbaar Aanklager, de ombudsman, of een rechter. Zelfs als deze instanties mogelijks geen garantie bieden dat u zal worden geholpen, mag er toch verwacht worden dat u tijdens de bijna tien jaar dat u door de politie van Quba werd lastiggevallen omwille van uw zus, toch minstens een poging zou ondernomen hebben om bij een andere instantie uw probleemsituatie aan te kaarten of er meer informatie zou proberen over te bekomen.

Deze nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen dan ook afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees. Uit de bovenvermelde informatie blijkt ook dat - in tegenstelling tot uw beweringen - burgers zich kunnen laten bijstaan door ngo's en internationale organisaties bij het verkrijgen van rechtsbescherming.

Wat de verdwijning van uw zus betreft blijkt verder uit uw verklaringen (CGVS p. 10) dat u niet alleen hieromtrent niets heeft ondernomen in Azerbeidzjan maar evenmin vanuit België een poging heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen of zich heeft geïnformeerd wat u vanuit België kan ondernemen om de verdwijning van uw zus aan te klagen.

Uw motivering dat jullie leven in een open centrum van het Rode Kruis en u niet weet hoe u zich hierover kan informeren, kan uiteraard niet worden aanvaard.

Uit de bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt net dat het Rode Kruis via haar dienst 'Tracing' vermisten kan proberen op te sporen. Een dergelijk gedrag duidt op een dermate grove onverschilligheid en desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor op ernstige wijze verder ondermijnd."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat "de informatie waarop het CGVS zich hiervoor baseert slechts gedeeltelijk geciteerd wordt". Hij stelt dat uit deze informatie blijkt dat de ombudsman en NGO's in de praktijk zelden soelaas blijken te bieden en dat het algemeen ambtsbericht van Azerbeidzjan "ronduit vernietigend is voor de rechtsgang in Azerbeidzjan". Hij besluit dat hij "geen schijn van kans maakt om zich te verdedigen tegen de diverse politie-optredens, maar ook dat het in Azerbeidzjan uitermate moeilijk is om informatie, laat staan schriftelijke informatie, te hebben over een strafzaak".

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie in zijn land van herkomst te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De stemming van verzoeker dat de ombudsman en de niet gouvernementele organisaties in de praktijk niet altijd soelaas kunnen bieden en dat het in Azerbeidzjan moeilijk is om informatie te bekomen over een strafzaak, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker -naast zijn voorgehouden contact met een advocaat- niet de minste poging ondernam om bij een andere instantie zijn situatie aan te kaarten of er meer informatie over te bekomen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker ook tijdens zijn verblijf in België geen poging heeft ondernomen om meer informatie te verkrijgen of zich heeft geïnformeerd over wat hij vanuit België kan ondernemen om de verdwijning van zijn zus aan te klagen.

De loutere en ongestaafde bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat de dienst "Tracing" van het Rode Kruis zijn zus niet zouden kunnen vinden, omdat zij niet gevonden wordt door de politie in Azerbeidzjan, kan zijn nalatig gedrag en ongeïnteresseerde houding niet vergoelijken.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen inderdaad op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees.

Ten slotte hechtte te commissaris-generaal geen geloof aan de vluchtroute van verzoeker:

“U stelt dat u met uw gezin op 24/11/2011 in een auto naar Georgië werd gebracht. Vandaar werden jullie als passagiers in een bestelwagen naar België vervoerd. Er vonden vier controles plaats maar u werd nooit persoonlijk gecontroleerd. U betaalde hiervoor 8.000 Manat aan de passeur. U weet niet of de passeur valse documenten voor jullie had aangemaakt noch aldus welke identiteit jullie in een dergelijk document hadden noch of er een visum was in geplaatst. De passeur kan jullie evenmin instructies gegeven wat jullie dienden te zeggen tijdens een eventuele persoonlijke identiteitscontrole. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die voor u was aangemaakt, niet geloofwaardig.”

In zijn verzoekschrift blijft verzoeker bij zijn verklaringen over zijn vluchtroute; hij benadrukt dat hij de passeur 8000 Manat heeft betaald “in ruil voor een professionele reis zonder problemen”. Verder stelt hij dat de individuele controles waarnaar de commissaris-generaal verwijst, enkel gelden voor de controles op de luchthavens “terwijl verzoeker en zijn gezin in casu per bestelwagen naar België zijn gereisd”. Vooreerst benadrukt de Raad dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de verklaringen en asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

De bewering van verzoeker dat de strenge controles waarnaar de commissaris-generaal verwijst, enkel gelden voor de controles op de luchthavens, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles kunnen plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op individuele wijze.

In het licht van de informatie heeft de Raad moeite om geloof te hechten aan de verklaringen van verzoeker dat hij, enkel door een geldsom te betalen aan de passeur, zich kon verzekeren van een probleemloze grensovergang.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat een element op zich een beslissing misschien niet kan dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Ter terechtzitting legt verzoeker een stuk neer. Het stuk is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal. De Raad neemt dit stuk in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend. Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.”

2.2.2. Blijkens de gegevens van het administratief dossier, hebben verzoekers verklaringen naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag betrekking op twee facetten: enerzijds benadrukte hij de problemen omwille van zijn zus die hij aanvoerde n.a.v. zijn eerste asielaanvraag en verklaarde hij dat deze problemen echt gebeurd en nog steeds actueel zijn. Anderzijds verklaarde hij vervolging te vrezen wegens zijn werk als adjunct van de directeur van de onafhankelijke televisiezender Khayal. Verzoeker zou daarbij verantwoordelijk zijn geweest voor de opname van de compromitterende toespraak van gouverneur Habibov op 22 november 2011 en weigerde deze opnames te overhandigen aan de autoriteiten.

2.2.3. Met betrekking tot de problemen omwille van zijn zus werd in de bestreden beslissing geoordeeld:

“U stelde louter dat deze problemen waar zijn en nog steeds actueel zijn. (CGVS II.1, p.12) U bracht evenwel geen elementen aan die deze bewering staven. U verwees naar het onderzoek dat het Rode Kruis voert en stelde dat deze organisatie weet dat uw zus een probleem had. (CGVS II.1, p.12) Dit laatste is echter een blote bewering die u niet op objectieve wijze staaft. (zie ook infra) Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U legde in dit verband wel twee opsporingsverzoeken neer (voor het terugvinden van uw zus) van u gericht aan de dienst Tracing van het Rode Kruis. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit document werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen, zodat de waarachtigheid van de inhoud ervan (o.a. waar zij melding maken van problemen die u zelf zou hebben gekend) niet objectief vast staat. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat het niet de rol is van de dienst Tracing van het Rode Kruis om de problemen van u en/of uw zus te verifiëren, maar wel om een persoon met wie het contact is verbroken, terug te vinden. U legt geen document neer waaruit het resultaat van deze opsporing door het Rode Kruis blijkt. Deze documenten zijn dan ook geenszins afdoende om de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen omwille van uw zus te herstellen.”

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze elementen doch beperkt zich tot het volharden in zijn initiële verklaringen. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing voor een groot deel over de verdwijning van zijn zus handelt, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing de nieuwe elementen worden onderzocht die daaromtrent werden aangevoerd door verzoeker. Verzoeker beperkt zich er toe “de realiteit van deze problemen” te bevestigen, maar voert aan dat deze niet tot de kern van zijn asielrelaas behoren. Mede gelet op het gezag van gewijsde van het eerder genoemde arrest nr. 96 715 is de Raad van oordeel dat de beoordeling van de stukken met betrekking tot het opsporen van zijn zus moet worden bijgetreden. Met het “bevestigen van de realiteit” van deze problemen toont verzoeker geenszins aan dat hij dienaangaande nieuwe bewijselementen aanbracht die kunnen leiden tot een andere beoordeling van de elementen van zijn eerste asielrelaas.

2.2.4. Met betrekking tot de problemen door zijn werk voor Khayal, meer bepaald de rol die hij speelde bij de verspreiding van de beelden van de toespraak van gouverneur Habibov, wordt in de bestreden beslissing geen geloof gehecht aan de bewering dat hij hierom vervolging vreest. Deze beoordeling steunt op de volgende motieven:

- (i) verzoeker maakte in het kader van zijn eerste asielaanvraag noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal, noch bij zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing enige melding van de cruciale feiten waarop hij zich thans baseert, met name het feit dat hij verantwoordelijk was voor de opname van de toespraak en later onder druk werd gezet om de opnames af te geven. Hij verwees voor het Commissariaat-generaal wel naar de problemen van Vugar Gonagov sinds maart 2012 omdat er een video op internet was verschenen over de toespraak van Rauf Habibov. Hij stelde dat hij eveneens hierdoor problemen zou krijgen indien hij zou moeten terugkeren. Gevraagd om dit uit te leggen, verklaarde verzoeker dat hij een hoge functie had bij Khayal maar dat hij ontslag had moeten nemen in september 2011. Hij verklaarde aldus enkel dat hij als voormalig medewerker ook problemen riskeerde. In verband met de rellen die volgden op de verspreiding van de opnames wees hij enkel op mogelijke problemen omdat hij bij Khayal had gewerkt en bevestigde dat hij zelf niets te maken had met de zaak. Op geen enkel ogenblik verwees hij naar zijn taak op 22 november 2011 of de druk die op hem werd*

- uitgeoefend om de opnames in handen te krijgen. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat deze druk – in het bijzonder het telefoontje van de adjunct-politiefchef op 24 november 2011 die hem opriep naar de politie te komen en de opnames mee te brengen – de directe aanleiding was van zijn haastige vertrek uit Azerbeidzjan. Waar verzoeker bij zijn tweede asielpcedure erkende dat hij inderdaad voorheen had verklaard niets met de zaak te maken te hebben, maar dat hij wél had gezegd dat hem gevraagd werd de opnames van de speech te maken, vindt geen weerslag in het gehoorverslag. Hoe dan ook verklaart dit niet waarom hij van de daaropvolgende problemen geen melding maakte. Verzoeker verklaarde dit door te stellen dat het gehoor vooral gericht was op de problemen van zijn zus. Verzoeker verklaarde initieel inderdaad problemen te vrezen omwille van zijn werk voor Khayal. Op geen enkel ogenblik maakte hij echter melding van de concrete feiten waarop hij zich baseert voor zijn huidige aanvraag - zoals het feit dat hij verantwoordelijk zou zijn geweest voor de opnames van de toespraak en later onder druk zou zijn gezet om deze opnames af te geven. Zelfs indien het gehoor vooral handelde over de problemen van zijn zus, kreeg verzoeker, zoals eerder reeds aangetoond, wel degelijk de kans om deze concrete feiten te vermelden. Op het einde van het gehoor werd nogmaals gevraagd of hij iets wilde toevoegen. Ook in het beroepschrift werd geen enkele kritiek geleverd op het verloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, noch melding gemaakt van eventuele relevante feiten die niet aan bod waren gekomen. Dat hij, ondanks dat hij meermaals de gelegenheid kreeg om deze feiten uiteen te zetten, dit niet deed, is niet geloofwaardig, te meer daar op dat moment Vugar Gonagov (en anderen) opgesloten waren door de autoriteiten en hij daar van op de hoogte was;
- (ii) verzoeker verklaarde bij zijn eerste asielaanvraag dat hij in september 2011 ontslag moest nemen bij Khayal. In het beroepschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeldde hij dat hij in september 2011 onder druk van de politie ontslagen werd bij Khayal. Dit valt niet te rijmen met de verklaring dat hij in november 2011 als werknemer van Khayal nog verantwoordelijk was voor de opname van de speech van Rauf Habibov. Indien hij werkelijk nog voor Khayal actief was in november 2011, rijst de vraag waarom hij bij zijn eerste asielaanvraag foutieve verklaringen aflegde. Indien hij werkelijk vervolging vreest omwille van zijn handelingen op 22 november 2011 en de dagen daarna, en dit asielmotief volgens de huidige verklaringen ook al wilde aanbrengen in het kader van zijn eerste asielaanvraag – hetgeen door het verloop van het gehoor niet gelukt zou zijn – kan verwacht worden dat zijn verklaringen afgelegd bij de eerste asielpcedure gelijklopend zouden zijn met deze afgelegd in het kader van zijn huidige procedure;
- (iii) het personeelsdossier (stuk 9a) dat hij neerlegt, vermeldt als einddatum van tewerkstelling “25/09/2012”. Ogenschijnlijk werd er geknoeid met dag- en jaaraanduiding. Gelet op de inconsistentie aangaande het vermeende ontslag bij Khayal, kan er bijgevolg niet meer aangenomen worden dat hij werkelijk officieel zou hebben gewerkt bij Khayal tot september 2012. Tevens rijst de vraag waarom uitgerekend deze datum werd gekozen als datum van beëindiging van tewerkstelling, terwijl hij reeds eind november 2011 Azerbeidzjan had verlaten. Uit zijn arbeidscontract (stuk 9b) blijkt dat hij als adjunct-uitvoerend directeur en reclamemanager bij Khayal werd aangenomen door Vugar Gonagov op 21 januari 2011. Er blijkt evenwel niet uit tot wanneer hij deze functies zou hebben bekleed. Deze documenten zijn onvoldoende om de inconsistentie inzake zijn tewerkstelling te herstellen;
- (iv) de brief van advocaat Mieke Van Laer d.d. 14 mei 2013 aan de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de inoverwegingname van zijn tweede asielaanvraag vermeldt dat verzoeker uit Azerbeidzjan vluchtte “nadat Khayal besloten had de bewuste beelden te verspreiden”. Dit is inconsistent met verzoekers verklaringen dat hij niet op de hoogte was dat de video op internet zou worden geplaatst. Verzoeker gaf verder ook aan dat de verspreiding van de opnames niet besproken werd tijdens de vergadering van medewerkers van Khayal die plaatsvond op dezelfde dag dat zij werden gemaakt. Vugar Gonagov zou toen enkel in algemene termen hebben gezegd dat deze informatie niet geheim gehouden kon worden;
- (v) verzoekers verklaringen aangaande de evolutie van de problemen na zijn vertrek uit Azerbeidzjan zijn op verschillende punten uiterst vaag. Verzoeker wist niet of zijn naam werd genoemd in het gerechtelijk onderzoek tegen zijn collega's. Hij verklaarde dat de politie hem officieus opspoorde via informanten. Hij zou dit hebben vernomen via een kennis in Azerbeidzjan. Uit zijn verklaringen blijkt dat deze kennis de enige persoon is met wie hij contact had in Azerbeidzjan, en dat het laatste contact met hem al dateert van 2012; een laatste poging in 2013 mislukte. Hieruit dient afgeleid te worden dat hij sindsdien niet over concrete informatie zou beschikken over de (vermeende) inspanningen van de autoriteiten om hem op te sporen. Ten slotte bleek hij evenmin te weten of andere medewerkers van Khayal na zijn vertrek uit het land onder druk zouden zijn gezet om de bewuste opnames te overhandigen aan de autoriteiten. Dit is hoogst opmerkelijk daar in de door hem neergelegde brief van Reporters zonder Grenzen uitdrukkelijk vermeld wordt dat medewerkers van Khayal uiteindelijk gezwicht zijn onder de druk en de opnames vernietigd hebben. Dit zou hen

bovendien bevestigd zijn door verzoekers voormalige collega's. Een dergelijke onwetendheid over zaken die concrete aanwijzingen zouden kunnen bieden voor de evolutie van zijn problemen en de actualiteit ervan, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door hem verklaarde vrees voor vervolging;

- (vi) over de bezoeken aan zijn familie, waarvan hij zou hebben vernomen via zijn kennis, verklaarde hij sinds een laatste contact in oktober 2012 niet meer had gesproken met zijn kennis via Skype omwille van een technisch probleem (het videogesprek werd onderbroken en later waren er geluidsproblemen). Dit kan echter niet volstaan als verschoning voor zijn gebrek aan kennis over de actualiteit van deze bezoeken. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat zijn kennis hem in oktober 2012 en maart 2013 nog een geschreven bericht via Skype verstuurd. Gevraagd waarom het niet meer mogelijk was om via dergelijke geschreven berichten te communiceren, stelde verzoeker dat hij geen toegang meer had tot internet nadien. Evenwel verklaarde verzoeker zelf dat er terug internettoegang was in het opvangcentrum waar hij verbleef sinds eind januari 2014. Op het moment van het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal had verzoeker reeds enkele weken de tijd om te trachten terug contact op te nemen met zijn kennis. Tot op dat moment ondernam hij hier geen pogingen toe. Bovendien beschikte verzoeker bij het laatste gehoor over een eigen laptop. Gezien hij in een open opvangcentrum verblijft en zich bijgevolg vrij kan verplaatsen, kan worden aangenomen dat hij, via publieke internettoegang of met de hulp van derden, ook buiten het opvangcentrum toegang zou hebben tot het internet. Er kan dan ook niet besloten worden dat hij afdoende pogingen ondernam om op de hoogte te blijven van eventuele bezoeken aan zijn familie waarbij er naar hem gevraagd wordt. Aangezien actuele informatie hierover een belangrijk inzicht kan geven in de actualiteit van de beweerde vervolging, valt zijn houding niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging;
- (vii) over de reden(en) voor zijn onwetendheid over eventuele druk die andere medewerkers van Khayal zouden hebben ondervonden na zijn vertrek, verklaarde verzoeker aanvankelijk dat in het opvangcentrum de omstandigheden er niet naar waren en hij bezig was met zijn asielaanvraag. Verzoeker verklaarde echter dat hij internettoegang had tot februari 2013 en tot dat moment contact onderhield via Skype met een kennis. Ook beschikt hij over een eigen laptop. Bovendien is hij hoogopgeleid en heeft hij een belangrijke functie bekleed bij een televisiestation. Er kan dan ook besloten worden dat hij de kennis, de technische mogelijkheden en mogelijke contactpersonen had. Dat hij bezig was met zijn asielaanvraag is bovendien geen afdoende reden om niet te informeren naar het vervolg van zijn problemen na zijn aankomst in België. In tegendeel, indien hij werkelijk een gegronde vrees had omwille van zijn activiteiten voor Khayal en zijn rol in het maken van de opnames van de toespraak van gouverneur Habibov, kan worden verwacht dat hij minstens pogingen zou ondernemen na zijn aankomst in België om (actuele) informatie over het vervolg van deze zaak te bekomen. Geconfronteerd met de vaststelling dat dit geen afdoende reden was aangezien het hier een cruciaal element van zijn relaas betreft, vroeg hij zich af aan wie hij dit moest vragen en verwees naar de opsluiting van enkele collega's. Dit is echter geen afdoende verschoningsgrond. Uit zijn verklaringen blijkt vooreerst dat deze collega's – van de personen die hij noemde die betrokken raakten bij de zaak rond Rauf Habibov waren Vugar Gonagov, Zaur Guliyev, Zaur Mustafayev (zijn cameraman) en Mukhtar Alekperov (een technicus) medewerkers van Khayal – pas in de problemen kwamen nadat de video's geplaatst werden op internet en na de rellen in Quba, feiten die respectievelijk gebeurden eind februari en begin maart 2012. Bijgevolg had hij voordien reeds voldoende om zich over het vervolg van zijn problemen te informeren. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat niet alle collega's aangehouden bleven. De zaak van zijn cameraman zou geklasseerd zijn en Vugar Gonagov en Zaur Guliyev kregen uiteindelijk (in 2013) een voorwaardelijke straf. Gonagov werd bovendien later nog geïnterviewd door een journalist die verzoeker kent. De verklaring dat hij verder niet wist tot wie hij zich zou kunnen richten vanuit België, overtuigt evenmin. Van een persoon met zijn opleidingsniveau en functie bij een televisiezender kan aangenomen worden dat hij de mogelijkheden en verschillende potentiële contactpersonen heeft. Met deze vaststelling geconfronteerd, stelde hij dat hij geen internettoegang had en niet wist wat hij moest vragen. Geen van beide redenen zijn een afdoende verschoningsgrond. Op de toegang tot het internet werd reeds ingegaan. Dat hij niet zou weten wat hij zijn contactpersonen moest vragen, getuigt geenszins van een reële interesse in het vervolg van de problematiek waarvoor hij het land ontvluchtte. Zo had hij zich verder kunnen informeren naar de druk die eventueel werd uitgeoefend op andere mensen bij Khayal om de opnames alsnog af te geven, de vraag of zijn naam genoemd was in het gerechtelijk onderzoek, en eventuele andere aanwijzingen die zijn collega's zouden hebben dat de autoriteiten hem ook na zijn vertrek viseerden. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de eerder vastgestelde onwetendheid de door hem verklaarde vrees verder ondermijnt;

- (viii) verzoeker legde een videofragment neer waarin Vugar Gonagov over hem spreekt. Deze bevestigt hierin dat hij verzoeker heeft aangenomen als adjunct-directeur en reclamemanager; dat hij verantwoordelijk was voor een team cameramensen die opnames maakten van de speech van Rauf Habibov op 22 november 2011; en dat verzoeker daarom problemen hebt gekend. Bij zijn eerste asielaanvraag verklaard verzoeker dat hij “close” was met Vugar Gonagov. De bewijswaarde van de verklaring van een persoon met wie hij hechte banden had is relatief, te meer daar hij ook de persoon die hem interviewt, Etibar Rustamov, kent. Reporters zonder Grenzen, in wier opdracht de getuigenis zou zijn gemaakt, kon echter niet bevestigen beroep te hebben gedaan hebben op mr. Rustamov (zie antwoord mr. J. Bihl). Voorts dient opgemerkt te worden dat hij niet specificeert welke problemen verzoeker concreet zou hebben gekend in Azerbeidzjan. Deze getuigenis werpt bovendien geen licht op de vaststellingen die eerder gedaan werden met betrekking tot de vrees voor vervolging, noch biedt zij een antwoord op de vraag waarom hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag foutieve verklaringen zou hebben afgelegd over de periode dat hij bij Khayal werkte;
- (ix) in de brief van Reporters zonder Grenzen wordt gesteld dat verzoeker vanaf januari 2011 tot aan zijn vertrek uit Azerbeidzjan voor Khayal werkte; hij zou de functies van reclamemanager en adjunct-uitvoerend directeur bekleed hebben; hij zag toe op de opname van de speech van Rauf Habibov op 22 november 2011 en zou in de dagen erna onder druk gezet zijn door de lokale administratie om de opnames te overhandigen en eventuele kopieën te vernietigen maar hier niet op ingegaan zijn. Voorts beschrijven zij de problemen die andere medewerkers van Khayal hebben gekend na de verspreiding van de opnames van de toespraak en de algemene situatie voor journalisten in Azerbeidzjan. De organisatie besluit dat, gezien verzoekers centrale rol in de affaire, de vervolging van andere betrokken personen en de werking van de Azerbeidzjaanse justitie, hij bij een terugkeer naar Azerbeidzjan een groot risico loopt om het slachtoffer van mishandeling te worden. De moeilijke situatie van journalisten en de problemen die bepaalde medewerkers van Khayal hebben gekend, worden echter niet in twijfel getrokken. Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, nam contact op met de auteur van de brief om een aantal verduidelijkingen te bekomen. Het antwoord werd toegevoegd aan het administratief dossier. Mr. Johann Bihl stelde dat zij snel vastgesteld hadden dat verzoeker effectief voor Khayal gewerkt had. Dit wordt echter niet betwist. Op basis van de elementen in het administratief dossier staat echter niet eenduidig vast dat verzoeker er tot november 2011 heeft gewerkt. Er zijn integendeel verschillende indicaties dat verzoeker toen niet meer werkzaam was bij Khayal (supra). Waar Reporters zonder Grenzen een zeer grote waarde hecht aan de getuigenis van Vugar Gonagov om tot de conclusie te komen dat verzoeker inderdaad betrokken was bij de opnames van de toespraak, worden er vraagtekens geplaatst bij de objectieve bewijswaarde van deze getuigenis – hij legde deze getuigenis ook zelf neer in de vorm van een videofragment (supra). Bovendien dient dit samengelezen te worden in het geheel van de (andere, zwaarwegende) vaststellingen. Het feit dat een niet-gouvernementele organisatie, wiens taak niet het beoordelen van asielaanvragen is, tot een andere conclusie komt, doet hieraan geen afbreuk;
- (x) de overige neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het militair boekje bevat gegevens over verzoekers identiteit en legerdienst welke niet in twijfel getrokken worden. Dit laatste geldt eveneens voor de diploma's van verzoeker en zijn echtgenote, die hun academische carrières staven. De geboorteakte van zijn dochter bevat enkel gegevens betreffende haar identiteit en haar verwantschap, zaken die evenmin in twijfel getrokken worden. De geboorteakte bevat eveneens louter identiteitsgegevens. Verzoekers personeelsdossier van Khayal (stuk 9a) werd net als zijn arbeidscontract (stuk 9b) reeds besproken. Uit geen van beide stukken blijkt op objectieve wijze dat hij problemen zou hebben gekend omwille van zijn werk voor Khayal. Het personeelsdossier bevat verder persoonsgegevens en gegevens over zijn opleiding, gezin, dienstplicht en werk bij Khayal. Uit de videofragmenten van de toespraak van Rauf Habibov blijkt niet dat verzoeker verantwoordelijk was voor de opname ervan, noch dat hij hierdoor later problemen zou hebben gekend. Het videofragment aangaande de praktijken van Rauf Habibov bevat evenmin aanwijzingen van de problemen die verzoeker zou hebben gekend. De foto's betreffende de rechtszaak rond de rellen in Quba – waarop onder andere Vugar Gonagov en Zaur Guliyev te zien zijn terwijl ze begeleid worden door politieagenten – en foto's waarop verzoeker afgebeeld staat met enkele van de beklaagden en Islam Aslanov - die volgens verzoeker niet vervolgd werd door de rechtbank maar wel een waarschuwing kreeg van de politie - toont enkel aan dat hij banden had met enkele van de beklaagden. Welke deze banden precies waren blijkt evenwel niet uit de foto's. Er blijkt evenmin uit dat hij problemen met de autoriteiten kende of zou kennen bij een eventuele terugkeer. De gerechtelijke vervolging van Vugar Gonagov, Zaur Guliyev en anderen omwille van de verspreiding van de opname van de toespraak van Rauf Habibov die leidde tot de rellen in Quba, wordt niet betwist. De informatie van Reporters zonder Grenzen, die als bijlage bij hun brief d.d.10 juni 2013 werd gevoegd (stuk 11), betreft de problemen

van de personen betrokken bij de zaak rond Rauf Habibov en de rellen in Quba, alsook de (hiervan losstaande) vervolging van de journalisten Hilal Mammedov en Avaz Zeynalli. Aangaande de zaak rond Rauf Habibov en de rellen in Quba, blijkt uit deze informatie dat de autoriteiten Vugar Gonagov, Zaur Guliyev, Jamil Mammadli, Zaur Mustafayev arresteerden in de nasleep van de rellen. De twee laatsten werden niet veel later vrijgelaten zonder in beschuldiging te zijn gesteld. Gonagov en Guliyev werden wel vervolgd door de autoriteiten. Uit deze informatie blijkt evenwel nergens dat verzoeker persoonlijk gevisieerd zou zijn, of zou worden door de autoriteiten. Zo wordt nergens melding gemaakt van zijn naam, noch van de specifieke feiten die hij zelf zou hebben meegemaakt. Wel wordt er in algemene zin gesteld dat er meerdere journalisten geslagen werden door de politie in de marge van de rellen (in Quba), maar dit komt niet overeen met wat verzoeker verklaart te hebben meegemaakt. De algemene informatie die hij zelf heeft aangebracht, staft evenmin de problemen die hij zelf gekend zou hebben. Deze informatie handelt over de algemene situatie in Azerbeidzjan voor journalisten, bloggers en mensenrechtenverdedigers, waarbij concrete gevallen worden aangehaald van vervolgte personen. Hieronder bevinden zich ook Vugar Gonagov en Zaur Guliyev. Hun vervolging en de algemene situatie worden niet betwist maar wederom blijkt dat verzoekers naam, noch de vermeende problemen die hij zelf zou hebben meegemaakt, worden vermeld.

2.2.4.1. De Raad is van oordeel dat verzoeker weliswaar zijn nieuwe asielrelaas steunt op waargebeurde feiten en dat hij daar de omstandigheden van blijkt te kennen, evenwel maakt hij het verband tussen hem en deze gebeurtenissen niet aannemelijk. Het gaat te dezen om een incident dat aanleiding gaf tot opschudding, rellen en represailles vanwege de overheid. Zoals verzoeker zelf aantoonde werd dit incident opgevolgd in de media en gedocumenteerd. Bovendien wordt niet betwist dat verzoeker een tijdlang bij Khayal heeft gewerkt en vriendschapsbanden onderhoudt met zijn voormalige directeur Vugar Gonagov. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat verzoeker een daadwerkelijke kennis heeft van deze gebeurtenissen. Daarmee maakt hij echter zijn persoonlijk aandeel in de opnamen en vrees voor vervolging om die reden echter nog niet aannemelijk.

2.2.4.2. Verzoeker betwist vooreerst het motief waarbij werd vastgesteld dat hij de problemen wegens zijn werk voor Khayal niet vermeldde naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag, meer bepaald het feit dat hij verantwoordelijk zou zijn geweest voor de opname van de toespraak van de gouverneur en dat hij onder druk werd gezet om die opnames af te geven. Hij voert aan dat bij zijn eerste asielaanvraag geweigerd werd naar zijn uiteenzetting hierover te luisteren, dat de video-opnamen op de usb-stick die hij neerlegde niet bekeken werden en dat hij aldus niet tot de kern van zijn relaas kon komen. Hij voert nog aan dat het gehele gehoorverslag onzorgvuldig werd opgesteld en vol staat met onvolledige zinnen en onleesbare afkortingen. Hij voert aan dat hij inderdaad verklaard had niets te maken te hebben gehad met het verspreiden van de beelden via Youtube, maar dat hij wel gezegd heeft dat hem was gevraagd om de opnames van de toespraak te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekers beweringen geen steun vinden in de gegevens van het administratief dossier. Vooreerst formuleerde verzoeker bij het indienen van zijn eerste asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn vrees voor vervolging uitsluitend met betrekking tot de problemen omwille van zijn zus (vragenlijst CGVS, d.d. 5 januari 2012, vraag 5; administratief dossier eerste asielaanvraag stuk 14). Hij zou daarbij op 18 november 2011 door de politie thuis zijn opgehaald, geslagen en mishandeld geweest zijn. Daarop besloot hij het land te verlaten op 24 november 2011. Ook zijn echtgenote formuleerde de asielaanvraag enkel ten opzichte van de problemen omwille van haar schoonzus (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 17). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 5 september 2012 verklaarde verzoeker dat hij in september 2009 onder druk ontslag moest nemen. Met betrekking tot de videobeelden van de toespraak van gouverneur Habibov verklaarde verzoeker het volgende:

“Nog docs?

Nee, enkel het tel van de politie, er waren probl in maart in Quba met de tv

Verband met uw probl?

Niet onm, maar als ik terug ga kan ik erdoor probl kennen

Door uw werk bij Khayal?

Ja

Er werd een video op you tube gezet

Welke probl bij Khayal toen u weg was?

Nee, geen verband

Maar als ik nu terug ga kan ik drdr probl kennen”

(gehoorverslag CGVS, 5/9/2012, p. 2-3)

Verder verklaarde hij nog (p.4):

“Waarom nu omwille van al dit in Q zou u bij terugkeer probl kennen drdr?”

Omdat ik bij K had gewerkt.

Maar u niet betrokken bij die zaak?

Inderdaad, ik heb iets gedaan dr omtrent, maar ik was closemet de voormalige directeur, zelfs als ik niet heb gedaan zal ik probl kennen drdr

Obv wat denkt u dit?

Omdat ik bij werkte, dat is reeds voldoende, en de eu deed verslag van de schending van de rechten van de mens in EU

Eerst probl met zus drdr werk bij K extra factor om u te viseren?

Ja, de reden is probl zus, ze zullen dit gebruiken om me te pakken, ze zullen dit verbinden met elkaar om me te pakken”

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd hier wel degelijk doorgevraagd naar de problemen in verband met de beelden van de toespraak en de gevolgen hiervan voor verzoeker. Er kan nergens uit worden opgemaakt dat, zoals verzoeker beweert, door de interviewer werd aangestuurd om enkel de problemen in verband met zijn zus te bespreken, wel integendeel. Niet alleen haalde verzoeker de gebeurtenissen in zake de opnamen niet aan als vluchtmotief, hij stelde ook expliciet dat deze los stonden van zijn persoonlijk vluchtrelaas.

Ook wanneer verzoeker aan het woord werd gelaten om vrij zijn relaas te doen (gehoorverslag CGVS 5 september 2012, p. 5), sprak verzoeker enkel over de problemen in verband met zijn zus. Aan het einde van het gehoor, op de vraag of hij nog iets wensen toe te voegen, verklaarde verzoeker enkel de Belgische autoriteiten te danken en hen om hulp te vragen. Zijn advocaat, die eveneens aanwezig was tijdens het gehoor, had evenmin iets toe te voegen (gehoorverslag CGVS 5 september 2012 p. 11). Waar verzoeker nog aanvoert dat dit gehoorverslag slordig is opgesteld en gebruik maakt van veel onbegrijpelijke afkortingen, is de Raad van oordeel dat de passages die verzoeker ter illustratie hiervan citeert, hoegenaamd niet in verband staan met de vraag of hij de opnames van 22 november 2011 inriep als vervolgingsgrond. Inderdaad blijkt het gehoorverslag een aantal op het eerste gezicht moeilijk te volgen afkortingen te gebruiken, evenwel citeert verzoeker deze passages volledig uit hun context en valt hier geenszins uit op te maken dat verzoekers eventuele verklaringen over vervolgingen omwille van de gebeurtenissen op 22 november 2011 zouden zijn genegeerd of weggelaten. Uit het gehoorverslag van 5 september 2012, waaruit overigens blijkt dat verzoekers gehoor van 9:00 uur tot 12:30 uur duurde, kan geenszins worden opgemaakt dat onzorgvuldig te werk werd gegaan derwijze dat een essentieel element van de asielaanvraag niet aan bod zou zijn gekomen.

Ook in het gehoorverslag van zijn echtgenote (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 6) blijkt dat zij op geen enkel ogenblik refereerde aan problemen omwille van verzoekers werk voor Khayal.

Naar aanleiding van het verzoekschrift in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakte verzoeker evenmin melding van het feit dat zijn vervolgingsvrees verband hield met de opnames van 22 november 2011. Evenmin blijkt dat verzoeker, die nochtans, vergezeld van zijn advocaat, persoonlijk aanwezig was bij de behandeling ter terechtzitting, enige melding maakte van een vervolgingsvrees om deze redenen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet weet of de advocaat ervaren was en dat deze slechts een standaard beroep indiende, is dit slechts een loutere bewering. Bovendien blijkt uit de lezing van het arrest nr. 96 715 dat hierin wel degelijk op concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing werden aangevochten. Gelet op de hier besproken stukken van het administratief dossier is de Raad dan ook van oordeel dat deze geen enkele indicatie bevatten waaruit blijkt dat hij op enig ogenblik gedurende het verloop van zijn eerste asielaanvraag melding zou hebben gemaakt van een vrees voor vervolging op grond van de opnames van de toespraak van de gouverneur op 22 november 2011. Verzoekers verklaringen hierover afgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag zijn louter postfactum en doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Waar hij aanvoert dat het feit dat er geen weerslag in het gehoorverslag is van zijn bijdrage aan de opnames van 22 november 2011, niet uitsluit dat hij er wel over gesproken heeft maar dat het niet genoteerd werd, kan enkel worden besloten dat verzoeker tracht twijfel te zaaien, zonder dat daar evenwel enige grond toe is.

Waar verzoeker het feit aanvecht dat de tolk van het Azerisch naar het Frans vertaalde in plaats van rechtstreeks naar het Nederlands, kan uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt, dit rechtstreeks moet doen naar de taal van de procedure. Artikel 51/4 wordt niet geschonden omdat de tolk zich bij het interview van een andere taal bedient dan de proceduretaal. Deze bepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van

de asielaanvraag, maar wijst enkel de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Bovendien blijkt nergens uit het administratief dossier dat het feit dat de tolk niet rechtstreeks naar het Nederlands heeft vertaald een probleem heeft opgeleverd met betrekking tot de correcte en volledige weergaven van verzoekers verklaringen. Het feit dat verzoeker zijn deelname aan de opname niet heeft vermeld kan niet verweten worden aan het feit dat de tolk niet rechtstreeks naar het Nederlands tolkte. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat deze omissie te wijten zou zijn aan het feit dat niet rechtstreeks naar het Nederlands werd getolkt.

Waar verzoeker nog beweert dat zijn verklaringen over zijn bijdrage aan de opnames niet werden genoteerd, moet er op worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal opgesteld worden door een ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen te verdraaien of onjuist te noteren. Deze heeft bovendien de wettelijke plicht de verklaringen van verzoeker correct te noteren. Er kan, behoudens tegenindicaties, worden vermoed dat de neerslag van het gehoor overeenstemt met hetgeen werd verklaard tijdens het gehoor. In die omstandigheden kunnen de nota's van het Commissariaat-generaal als betrouwbaarder worden beschouwd dan de notities van de advocaat, die de belangen van een partij behartigt. Bovendien zijn verzoekers niet gestaafde beweringen dat zijn verklaringen onvolledig werden genoteerd, niet overtuigend aangezien verzoeker naar aanleiding van zijn eerste beroepsprocedure hier niets over heeft opgemerkt. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij deze problemen reeds gemeld heeft naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag. Uit het administratief dossier kan geen enkel element worden afgeleid dat hierop wijst. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het opwerpen van suggesties en zelf gecreëerde twijfels. Hier kan niet uit worden opgemaakt dat er daadwerkelijk reden is om te twijfelen aan de juistheid van de weergave van zijn respectieve verklaringen.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn eerste vluchtrelaas verklaarde dat hij door de politie gefolterd werd op 18 november 2011 (feiten waarvan hij thans nogmaals de realiteit benadrukt) zodat men zich kan afvragen hoe hij in staat kon zijn om reeds op 22 november 2011 de leiding te hebben over de opnames van de toespraak, speelden de problemen waarbij de politie de opnames opeiste zich af tussen de 22 november 2011, de dag van de opnames, en 24 november 2011, de dag van zijn vertrek uit Azerbeidjan. Op die zeer korte tijdsperiode zou de politie hem tweemaal gesommeerd hebben om de opnames in te leveren, en daarop zou verzoeker halsoverkop gevlucht zijn. Deze gebeurtenissen kunnen aldus niet anders gezien worden dan als de onmiddellijke aanleiding tot zijn vlucht. De Raad beschouwt het dan ook als onvoorstelbaar dat verzoeker dergelijke cruciale feiten, die aanleiding gaven tot zeer ernstige vervolgingen, zoals o.a. de foltering van Vugar Gonagov, in het kader van zijn eerste asielaanvraag tot vier maal toe geheel onvermeld zou laten. Het gehoor van verzoeker n.a.v. zijn eerste asielaanvraag vond plaats op 5 september 2012, hij bleek op dat ogenblik geheel op de hoogte te zijn van de vervolgingsfeiten t.a.v. Gonagov en consoorten.

Hij verklaarde dat de beelden die hij in dit eerste interview voorlegde betrekking hadden op de onlusten van maart 2012, waarover hij zelf ondubbelzinnig verklaarde dat hij er op geen enkele wijze bij betrokken was. Er blijkt dan ook niet dat de interviewer onterecht heeft geoordeeld dat het niet nodig was de beelden te bekijken. De problemen van Gonagov en consoorten stonden niet ter discussie, doch verzoeker stelde zelf dat er op zich geen verband was met zijn asielrelaas en wees er enkel op dat hij mogelijk vervolgd kon worden, louter omdat hij een voormalig werknemer van Khayal was.

Tenslotte wijst de Raad nog op de medewerkingsplicht die rust op verzoeker. Van een asielzoeker, die immers beweert voor zijn leven en/of vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische overheid inroept, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit van bij het eerste interview. Om de hierboven uiteengezette redenen, kunnen verzoekers beweringen dat hij niet de gelegenheid kreeg om zijn vluchtmotieven in verband met de gebeurtenissen op 22 november 2011 uiteen te zetten, geenszins worden bijgetreden.

2.2.4.3. Met betrekking tot het tijdstip waarop hij ophield met werken voor Khayal, verklaarde verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag alsook in zijn toenmalig verzoekschrift voor de Raad op eenduidige wijze dat hij reeds in september 2011 ontslag moest nemen (gehoorverslag CGVS, 5 september 2012, p. 3), terwijl hij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag dan weer verklaarde dat hij op 22 november 2011 als werknemer van Khayal verantwoordelijk was voor de opname van de speech van gouverneur Habibov. Verzoeker beweerde in het kader van zijn tweede asielaanvraag, evenals in het huidige verzoekschrift, dat hij nog in contact stond met de directeur en dus op 22 november 2011 de leiding had over de cameraploeg. Hij zou blijkens het huidige verzoekschrift slechts een tijdje zijn weggebleven en in november zijn teruggekeerd. Hij voert daarbij aan dat het feit dat hij in het bezit kon blijven van zijn perskaart daarvan het bewijs vormt.

De verklaring dat hij omwille van de problemen i.v.m. zijn zus slechts een "een tijdje wegbleef" en in november terugkeerde, valt niet te verenigen met de duidelijke vermelding in zijn eerste asielaanvraag dat hij in september 2011 onder druk werd gezet om ontslag te nemen. Bovendien werden de vervolgingsfeiten omwille van zijn zus totaal ongeloofwaardig bevonden en vormt dit aldus niet de reden voor zijn ontslag in september 2011. Hoe dan ook blijkt, zoals hoger reeds besproken, nergens uit de stukken m.b.t. de eerste asielaanvraag dat hij verklaarde in november 2011 naar Khayal te zijn teruggekeerd om deel te nemen aan de opnames op 22 november. Gelet op de zeer ernstige repercussies van deze opnames acht de Raad het totaal niet aannemelijk dat verzoeker dit niet gemeld zou hebben in het kader van zijn eerste asielaanvraag. De Raad kan verzoekers beweringen in het verzoekschrift dan ook niet anders zien dan als een poging om postfactum zijn asielrelaas in verband te brengen met de problemen van Vugar Gonagov. Gelet op de ernst en zwaarwichtigheid van deze problemen, kan echter geenszins worden aangenomen dat verzoeker deze elementen niet van bij zijn eerste verklaringen aan de Belgische asielinstanties zou hebben vermeld. Het betreft hier zodanig essentiële elementen dat het feit dat hij niet de gelegenheid zou hebben had om deze te vermelden, geenszins overtuigt.

Met betrekking tot het motief waarbij wordt vastgesteld dat de einddatum van zijn tewerkstelling bij Khayal werd gewijzigd, voert verzoeker aan dat een dergelijke wijziging tot de normale gang van zaken behoort aangezien dit soort documenten in Azerbeidzjan nog steeds met de hand wordt opgemaakt. De Raad is echter van oordeel dat het hier geen op zichzelf staand motief betreft, doch een motief dat moet worden gelezen in het geheel van de bestreden beslissing, in het bijzonder in het licht van verzoekers aanvankelijke verklaring dat hij stopte met werken voor Khayal in september 2011. In het personeelsdossier werd duidelijk de einddatum van zijn tewerkstelling bij Khayal met de hand overschreven, en meer bepaald dat hij er werkte tot september 2012. Gelet op zijn aanvankelijke verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag dat hij er zou gewerkt hebben tot september 2011, acht de Raad deze vaststelling wel bijzonder merkwaardig. Dit kan in alle redelijkheid worden beschouwd als een indicatie dat de datum mogelijk werd aangepast om verzoekers latere verklaringen in het licht van zijn tweede asielrelaas te doen kloppen. Hoe dan ook kan de Raad op basis van dit stuk niet als bewezen achten dat verzoeker na september 2011 nog bij Khayal gewerkt zou hebben. Verzoekers verklaring dat hij tot september 2012 in dienst was en dat zijn personeelsdossier na overheidsingrijpen werd afgesloten, is een loutere postfactum verklaring die aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk doet. Evenmin legde verzoeker andere stukken voor waaruit een langere periode van tewerkstelling kan blijken, zoals bijvoorbeeld loonfiches.

Het enkele het feit dat verzoeker thans nog in bezit is van zijn perskaart, is op zich niet van aard deze vaststellingen te weerleggen. Het feit in het bezit te zijn van één enkel document dat mogelijk de aanvraag ondersteunt is niet van aard de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Bovendien is de verklaring dat hij de perskaart in geval van een daadwerkelijk ontslag in september had moeten inleveren enkel een bewering. Bovendien legde hij de perskaart reeds voor in het kader van zijn eerste asielaanvraag, zonder dat hij daarbij op enig ogenblik deed blijken dat het ontslag in september niet definitief was.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een geheugenkaart met daarop twee programma's die op het einde van 2011 voor de eerste maal zouden zijn vertoond op Khayal. De Raad is echter van oordeel dat deze opnamen niet bewijzen dat verzoeker na september 2011 nog voor Khayal zou hebben gewerkt. Daargelaten de vaststelling dat deze opnamen weinig professioneel overkomen, beperkt verzoeker zich met betrekking tot het tijdstip van uitzending tot loutere beweringen. Uit deze tv-opnamen kan niet worden afgeleid dat ze eind 2011 werden uitgezonden zoals verzoeker beweert. Bovendien sluit de datum van uitzending niet uit dat deze programma's op een eerder tijdstip werden opgenomen. Ten slotte sluit het feit dat verzoekers naam in de aftiteling voorkomt, de enige link met verzoeker, niet uit dat deze namen door een persoon met een minimale technische kennis werd gewijzigd. Derhalve is de Raad van oordeel dat het voorleggen van deze twee programma's niet van aard is een ander licht te werpen op de voorgaande vaststellingen.

Met betrekking tot de videoboodschap van Vugar Gonagov is de Raad van oordeel dat de bewijswaarde ervan inderdaad sterk moet worden gerelativeerd aangezien verzoeker meermaals verklaarde goed bevriend te zijn met Gonagov. Zo verklaarde hij: "Ja maar bleef [na zijn ontslag] in contact met de directeur" (gehoorverslag CGVS, 5/9/2012, p. 3) en "was close met de voormalige directeur" (gehoorverslag CGVS, 5/9/2012, p.4). Waar verzoeker ter terechtzitting aanvoert dat het

toch normaal is dat hij zijn voormalige collega's kent, blijkt dat deze verklaringen evenwel dat verzoeker vriendschapsbanden onderhield met Gonagov. Ook de persoon die het interview doet, E. Rustamov, verklaart verzoeker goed te kennen (CGVS, 18 september 2013, p. 5). Aldus blijkt deze videoboodschap gesolliciteerd over te komen en werd opgenomen om verzoekers tweede asielaanvraag te ondersteunen. In deze getuigenis werd bovendien niet gespecificeerd welke problemen verzoeker zou hebben gekend in Azerbeidzjan. Waar verzoeker zich "afvraagt" op welke andere manier hij dan nog zou kunnen bewijzen dat hij betrokken was bij de opnames indien de getuigenis van zijn baas niet wordt aangenomen, is de Raad in casu niet van oordeel dat een dergelijk stuk niet kan worden aangevoerd, doch dat het hoogstens een ondersteunende werking kan hebben ten aanzien van geloofwaardige verklaringen. Gelet op de hogerstaande bespreking is de Raad van oordeel dat dit te dezen niet het geval is, de -gesolliciteerde- videoboodschap is dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

Waar verzoeker aanvoert dat de brief van Reporters Zonder Grenzen "van tafel wordt geveegd", blijkt dit geenszins uit de lezing van de bestreden beslissing. Integendeel, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal nam contact op met J. Bihr, de auteur van de brief teneinde nadere informatie te bekomen. Deze brief (administratief dossier stuk 15, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10) blijkt evenwel integraal te steunen op de hierboven besproken videoboodschap van Vugar Gonagov (administratief dossier stuk 16, submap landeninformatie, COI Case AZE2013-10).

Reporters Zonder Grenzen verklaarde dat ze bij hun weten geen beroep deden op E. Rustamov in het kader van een onderzoek naar de problemen van verzoeker. Reporters Zonder Grenzen blijkt zich volledig te steunen op een directe getuigenis van Gonagov. Zij bevestigen aldus dat verzoeker wel degelijk een medewerker was van Khayal, maar dat zij geen informatie vonden die toeliet de verklaringen over verzoekers exacte functie bij Khayal en zijn rol in het schandaal omtrent gouverneur Habibov na te gaan. Zij verklaren zich uitsluitend te steunen op de videoboodschap van Gonagov die zij ontvingen op 17 april 2013, waarin deze verklaart dat verzoeker verantwoordelijk was voor de programma's en de opnames op 22 november 2011.

De beoordeling van de commissaris-generaal is geenszins in strijd met de verklaringen van Reporters Zonder Grenzen. Evenwel blijkt de commissaris-generaal, na verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag twee maal te hebben gehoord, na grondig onderzoek van de voorgelegde stukken, en na contactname met Reporters Zonder Grenzen, van oordeel te zijn dat geenszins aannemelijk is dat verzoeker de rol speelde die hij beweert in de zaak rond gouverneur Habibov. Het feit dat Reporters Zonder Grenzen op basis van de informatie waarover zij beschikten besloot om verzoekers asielaanvraag te ondersteunen, doet daaraan geen afbreuk.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid in de brief van zijn advocaat volgens dewelke hij vluchtte nadat Khayal had besloten de beelden te verspreiden terwijl verzoeker zelf verklaarde dat hij niet op de hoogte was dat de video op internet zou worden geplaatst, alsook dat de verspreiding van de opnames niet besproken werd door de medewerkers van Khayal, is de Raad van oordeel dat, daargelaten de vraag of deze formulering aan verzoeker kan worden toegerekend, met deze brief enkel bevestigd wordt dat verzoeker inderdaad ingevolge zijn deelname aan de opnames op de 22 november 2011 vluchtte, waardoor op een nog prangender wijze de vraag rijst waarom verzoeker dit vluchtmotief niet van bij zijn eerste asielaanvraag vermeldde.

Met betrekking tot de vaagheden in zijn relaas voert verzoeker aan dat hij wel degelijk informatie kon geven over de betrokkenen in de zaak die om dezelfde reden vervolgd werden. Evenwel blijkt dat deze informatie met betrekking tot de vervolgingen en veroordelingen van de betrokkene in de media gevolgd werd en publiek toegankelijk is. Het feit dat verzoeker deze gegevens kende, toont het persoonlijk verband met hem dan ook niet aan. Evenwel bleek verzoeker niet op de hoogte te zijn met betrekking tot de vraag of zijn naam werd genoemd in het gerechtelijk onderzoek en/of de andere medewerkers van Khayal onder druk werd gezet om de opnames te overhandigen aan de overheid. Aldus blijkt dat de commissaris-generaal terecht vaststelde dat verzoeker onwetend is over de zaken die concrete aanwijzingen kunnen bieden over de evolutie van zijn persoonlijke problemen en de actualiteit ervan, hetgeen verder afbreuk doet aan de door hem verklaarde vrees voor vervolging.

Waar wordt vastgesteld dat verzoeker geen actuele informatie meer heeft over eventuele bezoeken aan zijn familie waarbij naar hem gevraagd wordt, voert verzoeker aan dat dit niet

eenvoudig is als asielzoeker met een toegewezen woonplaats, zonder inkomen en dat het internet in Azerbeidzjan traag werkt en de verbinding vaak slecht is. Tijdens het gehoor van 19 februari 2014 werd verzoeker geconfronteerd met het feit dat hij geen actuele informatie bleek te hebben over de ontwikkeling van zijn zaak. Hij weet dit aan het feit dat hij in het opvangcentrum geen internet had, dat hij niet wist wie hij moest aanspreken, noch wat hij hen dan wel zou moeten vragen. Op geen enkel ogenblik maakte hij daarbij melding van het feit dat het internet in Azerbeidzjan traag werkt en met de verbinding vaak slecht is (gehoorverslag CGVS 19 februari 2014, p. 13-14). In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat hij verklaarde dat er terug internet was in het opvangcentrum vanaf eind januari 2014. Hij bleek vanaf dan geen pogingen te hebben ondernomen om terug contact op te nemen met zijn kennis in Azerbeidzjan. Bovendien verbleef verzoeker in een open centrum en kon zich bijgevolg verplaatsen om zich elders via publieke internet toegang of met behulp van derden toegang tot het internet te verschaffen (verzoeker was in het bezit van een laptop). In deze omstandigheden is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker in staat was zich op de hoogte te houden over de actualiteit van zijn vrees voor vervolging, hetgeen hij naliet. Evenmin bleek verzoeker, die hoog opgeleid is en een hoge functie had bij een tv-zender, zodat hij aldus kan worden geacht over voldoende contacten te beschikken in zijn land, enige poging te hebben ondernomen om zich op de hoogte te houden van de ontwikkelingen van de problemen ten aanzien van Khayal. Ook deze vaststelling is moeilijk in overeenstemming te brengen met de door verzoeker verklaarde vrees voor vervolging.

Met betrekking tot de uittreksels van conversaties op de sociale netwerksites Odnoklassiki en Facebook, die hij neerlegt bij het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat zulke berichten geschreven door privé-personen op sociale netwerksites, niet als bewijskrachtig kunnen worden beschouwd.

2.2.4.5. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de motieven van de bestreden beslissing moeten worden bijgetreden. De aangevoerde vrees voor vervolging wordt niet aannemelijk geacht.

2.2.5. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming verwijst verzoeker naar de hierboven besproken gebeurtenissen, evenals naar verschillende bronnen met betrekking tot de toestand van journalisten in Azerbeidzjan.

Gelet op het feit dat verzoekers huidig asielrelaas om de redenen hierboven uiteengezet, niet geloofwaardig wordt geacht, zodat dezelfde beweringen evenmin als basis kunnen worden beschouwd met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Waar verzoeker aanvoert dat hij, louter omwille van het feit journalist te zijn, hij over een risicoprofiel beschikt, dient het risico op ernstige schade nog steeds te worden getoetst aan de hand van objectieve vaststellingen. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, mensenrechtenrapporten en de algemene situatie in het land van herkomst, volstaat niet om in hoofde van verzoeker een risico op ernstige schade vast te stellen.

2.3. Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, noch dat er elementen voorhanden zijn die wijzen op een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT